

Werk

Titel: Maximu tu Marguniu Episcopu Kuth^{er}on Hymnoi Anakreonteioi

Autor: Margunius, Maximus

Verlag: Praetorius

Ort: Augustae

Jahr: 1601

Kollektion: DigiWunschbuch; Varia

Werk Id: PPN660732017

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN660732017> | LOG_0013

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=660732017>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

Τοῦ αὐτοῦ ὕμνου ἕκτου κεφάλαιον
ρι εἰς χριστὸν, ἐν εἰδῇ ἐξομολογήσεως.

ὦ μοι ἐγὼ κακῶν μετὰ
ἀνάξ ἀναρχε σῶτερ,
ἀδουλίας φρενῶν τε,
καὶ δουλικῆς ἀνάγκης,
κακοσχίλου τὲ μόχθου,
μάταιον γ' ὑπέστην,
ἐκ παιδότην καθεύξας
δλειναῖς πέδαις ἐμαυτὸν
κακοτρόπε βιωῆς,
πλάνων τε ἡδ' ἐρώτων.
ὦ μὲν ἄριστος εἶναι
οἰκων καλῶν διομήτωρ,
ὑψυρεφῶν τε πύργων.
θέμεθλον ὃν δι' ἑβαλλον,
ὃ πέτρα ἦν σταθμὰ,

HYM.

HYMNVS VI.

Supplex Christo, in forma Confessionis.

Eheu malorum aceruum
Instantium vndeque, O
Rex, omnis inscie ortus,
Saluator optime: heu me,
Quàm stulta cogitavi!
Necessitate quàm me
Seruilibusque vinclis
Irretij, occupans me
Labore inefficaci,
Erraticoque amore,
Primis ab vsq; vitæ,
Malè heu, malè heu, peractæ
Annis, puertiæque.
Atqui mihi videbar
Præclarus esse structor
Et ædium editarum
Et turrium architectus.
Fundamen at locatum
Non petra firma stabat,

engypm

στηριγμὸν ἐπιθεῖσα,
ἀλλ' ἄμμοις ἤν' ῥαῖται
διονῶσι μὲν γ' αἰήται,
πηλαῖα δ' αὐ ῥέεθρα
ροισι δὸν ἐλκύουσι,
βροχὴ δ' ἐμπεσθεῖσα
ἔκχυτον ἐμφανίζει.
πίπτουσι δ' ἔνθεν οἴκοι,
ἐρείπια τέλη τε
οἰκτρῶς διόμων ὀρᾷται.
τίνες δ' ἄρ' ἦσαν ἔτοι;
ἐκλίζον οὐς κακόφρων,
ψυχῆς ἐμῆς ὀλέθρῳ;
λιθῶδες ἦν κραδίης
βέλη μ' ἀμαρτάδεσσιν
αἰεὶ ἐφ' ἡσυχάζον.
λευκάζον ἢ γ' ὀθνεῖον
ἔξω φέρεσθαι χρωμα,
ὑπελὸν ἀγνοῶσι
μορφάζετο φρόνημα
ἐν τῷ αἰὶ καλύπτειον

Fulcrum

Fulcrum ædibus futurum:
Malè fida verùm arena,
Ludibrium futura
Vento hinc & hinc ruenti:
Quam deinde fluminum vis
Et subruant procellæ,
Compaginem & madentem
Magno impetu resoluant.
Aedes trahunt ruinam:
Miserumq; cernere inde est
(Hei) ædium cadauer.
At qualis illa, qualis
Structura nostra stabat,
Animæ meæ periclo
Studio malo excitata?
Lapidosa nempe Cordis
Malè nata cogitata,
Operata sæpe prauis.
Cor præferebat extra
Adulterum colorem,
Pulcrè quidem albicantem,
Oculisq; nescientum
Iucunda blandientem;
At intus obtegentem

F

ἀγνήμων

αἰσχήμονα πρόσποιν,
ὕποκρισιν κεν εἵποις
πάνη ἀποτρόπαιον.
θικότεριδας δὲ εἶχον,
διόξης ὅσοις μέμηλε
ψευδωνύμη, φύσσης τέ,
ἢ ἢ πάλ' ἀντύγων τε
πόλοιο ρίψεν αἰψά
ἔωσφόρον σκοιῶδη,
κρίσι θεῶν δικαία.
παῖδες ἢ ταῖς ἐνθά,
νήριθμοι ἠδὲ κῆραι,
πειθήνιον διδῶσαι
οὐας κακῶν ἐφετμαῖς.
τῇ μὲν βροχὴ δὲ ἰσθα,
πνέοντες ἠδ' αἴτη,
ῥέεθρά τ' ἐμπεσόντα
ἔσειζαν ἐκ θεμέθλων,
ἀπαίσιον τύρευμα,

Fædum

Fædum quid absonumque.
Hypocrisin vocâris
Abominandam ubique.
Domesticas habebam,
Quas falsa gloria umbra
Titillat, atque fastus,
Elatioque mentis,
Quæ cælitus quoque olim
Arbitrio Dei æquo
Detrusit vsque ad Orcum
Illum Tenebrionem,
A luce proferenda
Qui falso nominatur.
His utriusque sexus
Numerosa nata proles,
Quæ semper aure prona
Nimis audiens malorum cõt,
Aqua deinde latè inundans,
Et irruens procella,
Validique flabra venti
Structuram inauspicatam
Euerterunt ab imis,
Quassata, rupta, fulcris.

ἢ πῶμα ἦν ξένον μοι,
ψυχῇ δ' ἐμῇ ὀλίσσῃ,
ἀγειρεν ἡ τοζαύτην
βλάβην ἐνοικον αὐτῇ,
θυμόν τ' ἄνωθεν αἰνόν,
βροτησίαν τε ἔχθραν.
πῶτεραι ᾗ νῦν διέγων
δέμεθλον ἐμβαλέας,
σώζοιτο ὡς ἀν' οἶκῳ,
λίθους ἔχων ἐκείνης
οἱ τίμιοι ἔασι,
χρυσῶ ἰδ' ἀργύρῳ τὲ
κεκασμένοι ἀχράντως,
πλυστισμὸς εὐσεβῶσιν,
ὄλβῳ τὲ ὁ κράπης.
τί γὰρ σαοφροσύνης
κρεῖττον σεμνῆς καλῆς;
ἥς ἐκλὸς ἐξεῖλε
θεόν γ' ἐν βροτοῖσι.
ταπηνότητ' αὖτις
ὑψηπετοῦς τί ἔπαλε
ποῖς εἰδόσιν γ' ἄμφνον;

Νουαῖ

Noua^q hæc erat ruina
Inopina, mira prorsus,
Quam mens mea (hei) trahebat,
Prolapsa strage magnâ,
Noxâ graui intus ægra,
Superûm grauata^q irâ
Hominum & perosa genti.
Nunc fulcra firmiora,
Solido^q structa saxo
Didici locare scitè,
Domus vt mihi erigatur
Stabilis, benè atq; firma,
Ornata & his lapillis
Pretio qui & arte præstant,
Qui & candido metallo
Fuluo^q mira fulgent,
Pios^q abundè ditant
Opulentiâ perenni.
Quid castitate namque
Præstantius pote esse?
Qua quisque destitutus
Nunquam Deum videbit.
Humili deinde corde,
Ad alta prouolante,
Quid pulchrius pote esse?

ἀληθὲς ὕψος ἥτις
κεκλημμένοις πορίζῃ.
σιωαιδότης ἡ ἀγνοῦ
ὕψος ὅψεσιν θεοῖο
ἐς καρδίην ὁρῶντος
τί βέλιον ποτ' ἔστι,
καὶ ἀγγέλοις ὁμοῖον
βροτὸν παριστάνοντος
πλερώσεως ἡ θεῖης
πάσχει νότος βρότης
ἀνώθεν ἢ ἀγνέων,
τηλαυγέσι πνοῇσιν,
ὥστε κράτος θεωρεῖν
μέγιστον, ἡ δὲ ρίζαν
αὐτόστυπον, καὶ ἀήμελον,
ζωηφόρον γε πνεῦσιν,
μυσηρίων τε κλεινῶν
βάθεσσιν ἐμβατεύειν,
ὅσον θ' ὑπὸ πρηνότητος
κόσμῳ καλὸν κάτεισιν,
ὅσον τε ἐν χρόνοισιν

Hine

Hine
Mo
Qu
Inte
Cor
Pen
Hae
Sim
Hon
Celi
Sup
Fla
Pot
Rob
Rac
Din
Et
Viu
Vt,
My
Et
Ap
Ma
Et

Hinc altitudo vera
Mortalibus redundat.
Quid conscientia quit
Integritate maius
Coram Dei esse vultu,
Penetrantis in cor ipsum?
Hec Mentibus beatis
Similes propè una reddit.
Homo tunc humo leuatus
Celeri peragrat alâ
Superùm thronum polosquæ,
Flatu fruens secundo,
Potentiam ut videre
Roburquæ possit ingens:
Radicem & almam, & omnis
Diuinitatis ortum,
Et Spiritum. unde vita est
Viuentium atque motus:
Ut, quâ licet, quis instet
Mysterijs profundis:
Et quanta pulcritudo
A prouidentiâ orta
Manarit hunc in orbem:
Et quanta deinde seclis

ἔσται αἰεὶ ἔσσι.
μακάρτερον τίς εἴποι;
τοιαῦτ' ἐγὼ, σωτήηρ,
διονήματα κράτιστα,
ἔχυν σέθεν διδόνῃ, ,
πότερας ἐπὶ σκεπηῶν,
τῷ ἀκρογωνιαίῳ
λίθῳ, ὃς αὐτὸς ἔωλες,
ἐπείγομαι ἐγείραι.
αὐτὸς δέ μοι χορηγῶς
τὴν σὺν χάριν σικωεργόν,
τούτοις τέλῃ παραχρῆν
ὅπερ κράτιστον εἴη,
σωτήριόν τ' ἐμοί γε.
οὔτε βροχὴ βιαία,
πηγαῖα ἔτε ρεῖθρα,
ραγδαῖοι ἔτ' αἰήται,
σεῖσαι ἐμὸν τότε οἶκον
ἔχουσιν ἔδ' ἐτυτθόν,
διονημῶν θεμέθλα
σοι, σῶπερ, ἀκραδάνηφ.

Perrennibus futura.
Beatius quid hoc est?
Talem domum deinceps,
Soter benigne Iesu,
Mihî te fauente, Christe,
Viresquæ largiente,
Stabili in petrâ locatam,
Saxoque in angulari,
Quod ipse es, excitare
Mens nostra leta gestit.
Tu, quæso, subministra
Mihî gratiam tuam & vim,
Vt cæpta nostra sine
Queant bono potiri,
Qui sit mihî saluti.
Tunc nulla vis aquarum,
Tunc nulla vis procellæ,
Nec hinc ruens & inde
Ventus, mihî nocere
Poterit, domum' ve nostram
Quassare vel pusillum.
Nempe illa firma, petra
Innixa non mouenda,
Stabit mouenda nunquam.

σύ μοι διδοῖς ἢ χεῖρα,
συνεργάτης ἢ γίγνη
ἔμοι γε, καὶ περ αἰνέεις
τὸ ζύμπαν, ὅφρ' ὑμῶν σε
διδοῖς τῶν ἀρίστων,
τούτων τε συντελεσθῇ,
βροτὲς ἀπερ σῶζῃ.
σὺ γὰρ δίδυχα κραταῖε,
ἔτ' ἔργον, ἔτε βελή,
νόημα, ἔτ' ἔρευμα,
οὐδέν τε τῶν ἀπάντων,
κρείττονός γ' ἄσπερ μοίρης,
τέλους τέυξεταί πάμπαν.
σύ ζάρεκα μοι παρέσχες,
Φύσας ἡδὲ πνεῦμα.
σύ καὶ πεσόντ' ἐγείρας,
ἀνήγαγες πόλονδε,
σὺν σαρκεὶ σὴ αἰείρας.
σύ πεθνεῶτ' ἀνίστεις
χαρίσμασι ποῖσιν.

Tu, Christe, mi benignam
Præbe manum, & iuua me
In hac domo exstruendâ,
Opusquæ perfice omne,
Vt te, ô Pater, celebrem,
Te munerum optimorum
Hymnis canam datorem,
Homines quibus iuuantur.
Nam te sine, ô Potens, nil
Finem assequi beatum
Potest: nec vlla cedunt
Feliciter vel acta
Vel cogitata: Fato à
Sublimiore pendent.
Tu carne vestijsti,
Tu spiritum beatum
Vegetante me imbuiisti:
Lapsum deinde rursus
Carne in tua excitasti,
Et ad polum eleuasti.
Tu gratia tua me
Donans facis benignè
Vt mortuus resurgam.
Miseratione tu me,

ἱσυχασ.

εὐσπλαγχνίῃ τ' ἀπείρω,
ἢ περ φθάνεις με, σῶτερ,
καὶ σαρκοῦ ἀξιοῖς σῆς
κτεινωνίας ἀφράστει.
σὺ καὶ τέλει σαώσης,
ἂν μὴ ἀκαρπὸν ἔυρης
ὅλως ἐμὴν πορείην,
ἂν μὴ φέρω μορίβδου
ὄγκον βαρὺ βρίθοντα,
ὠθοῦντά τ' εἰς γέενναν
ἄσβεστον ἡδὲ πῦρ με,
ἂν μὴ ἀναγνὼν ὕλην,
χόρτον, πυρός τ' ἀναμμεῖ.
καὶ περὶ κα ταῖς ἐκείσε
ἐνθήσεται μοναῖσιν,
αἰωνίως βιβνῆα,
θλόξης τεῆς ὑμνωδόν,

Qua

Qu
Seru
Dig
Com
Qu
Qu
Me
Et f
Seru
Infr
Via
Plu
Tun
Det
Et f
Con
Con
Me
Gra
Vbi
Ref
Bea
Ibi
Ind

*Quæ fine clausula nullo est,
Seruator ante vertis,
Dignatus ipse carnis
Communione mirâ,
Quam nulla vox hominû
Queat satis profari,
Mens nulla cogitare.
Et finem ad vsque tu me
Seruabis, & beabis,
Infructuosa si non
Via nostra prorsus exstet:
Plumbum ve deprimat me, &
Tumore prægrauatum
Detrudat in Gehennam
Et sempiternum in ignem,
Contagiô ve carnis
Contaminet, vel ignis
Me pabula aggrauarint.
Gratis & inferes me
Vbi mansio superna
Referta sempiternâ
Beatitate floret.
Ibi gloriam tuam hymno
Indesinente cantans*

anapa-

ἐκ κηράτοις νόοισι,
πᾶσιν θ' ὁμῶς δικαίοις.

Τοῦ αὐτῶς εἰς ἑαυτὸν ἔβδω-
μῶς.

Τί μοι λίθοι διαυγεῖς,
ἑοδῆς τί δὲ χρυσεῖη,
ἢ πλῶτ' αἴψα φεύγων
καὶ μὴ φρονῶσι μίμνων,
εὐσαρκίῃ τρυφᾶν τε,
καὶ σῶμα ἐξεγείρειν,
καθαίρεσιν νόοιο,
φρενῶν τ' ἀποπλάνησιν
ἐν ἑλμάτων θεοῖο;
καὶ ἡδοναῖς σκαλεύειν
ἐν ῥόδιον πυράν μευ,
καίεζαν εἰ φλέγοιτο,
τύφωσαν εἰ σβένοιτο;
τί μοι κενῆς ἢ δολόξης
φυσῆματ' ὁμοίως
μέλφι, ὄνειράτων τε.